

TURNUL DE VECHERE

si
Vestitele Presentei lui Christos

STANCA VARSELOR
ALTFUNDAMENTNIMENU
FOATE PUNE
O RESCUMPARARE
PLENTPU TOTI

„Pazitorule, cât mai este din noapte!
Sosește Dimineața, dar întunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. V. Decembrie No. 12.
Dela Adam 6049—Dela Chr. 1921.

CONTINUTUL

Serviciul nostru înțelept	181
Ce jertfim noi?	182
Cine este uns?	183
Binefacerile	184
Păharul Mântuirii	185
Voturile noastre	186
Vrednicii—Vechi și Moderni (compl.)	187
Ketura și Noul Legământ	188
Vești îmbucurătoare de restituțiune	189
Dela Ierusalim la Iaffa (completat)	190
Valea lui Saron	191
Carnel și Haifa	192
Libertatea de religie în România	194

„Pe pământ strămtoare popoarelor cu redumiere; mugind marea (I. aia 17: 12—14), de egudirea velurilor (clase-
lor neliniștile și turburate) așa, ca oamenii mai și vor da sufletul de frica și de as'ptarea celor ce vor să fie (vina) pe pa-
mânt; caci puterile cerului (ecclesiaticismului) vor fi egudite. . . . Așa voi, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți
ca este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre (și va bucurați); ca să a' apropiat rescumpa-
rarea voastră”. — Mateiu 24: 33; Marcu 13: 29; Luca 21: 25—31.

MISIUNEA SFANTA A ACESTEI REVISTE.

Aceasta revista este unuia din primii factori a sistemului de instructiune Scripturala, sau „Seminariul Bibliei”, ale carei invataturi sunt acum prezentate in toate partile lumii civilizate de WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY (SOCIETATEA DE BIBLII SI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE), fondata in 1881 d. Chr. „pentru propagarea cunostintei Crestina.” Aceasta revista nu este numai un mijloc de ajutor Studentilor de Biblie (de orice categorie) in intrunirile lor sa invete si studieze Cuvantul Divin, ci serveste si ca un mijloc de comunicare pentru anuntarea conferintelor si a reprezentantilor calatori trimisi de aceasta Societate, numiti „Peregrini.”

„Lectiunile Bereane” (Fapte 17:10, 11) ale acestei reviste sunt repetitii or subiecte reexamineate ale STUDIILOR publicate de Societate, aranjate sa ospeteze pe toti membrii „Casei Credincioase”, si foarte ajutatoare tuturor vrednici de singurul grad onorabil acordat de Societate, adeca, Verbi Dei Minister (V. D. M.), care, tradus romaneste insemneaza Servitorul Cuvantului Divin. Lectiunile Scoalei Internationale de Duminica sunt special pentru Studentii in Biblie mai innaintati si invatatori; de unii aceste sunt considerate indispensabile.

Aceasta revista sta ferm pentru apararea singurului fundament a sperantei Crestinului, ce astazi in general sa neaga rescumpararea prin sangele pretios a „omului Isus Christos, care s'a dat pe sine o rescumparare (un pret corespunzator, un inlocuitor) pentru toti.” (1 Petru 1:19; 1 Tim. 2:6). Cladind pe acest fundament sigur, aur, argint si pietre scumpe (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 5:1-11) ale Cuvantului lui Dumnezeu, misiunea lui mai departe e: „Sa faca pe toti se vada ce e impartasirea Misteriului care... de veacuri a fost ascuns in Dumnezeu... cu intentia ca intelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri sa fie data acum prin Biserica la cunostinta... care in veacurile trecute n'a fost cunoscuta omenimii, dupa cum e acum descoperita.” — Efeseni 3:5-9, 10.

Aceasta revista sta libera de toate partidele, sectele si crezurile omenesti, pe cand ea se sarguieste se aduca din ce in ce mai mult fiecare articulatie si cuvantare a ei in deplina supunere vocii lui Dumnezeu in Christos cum e exprimata in Scripturi. Ea e astfel libera se declara cu indreptate toate ce Dumnezeu si Domnul a vorbit — potrivit cu intelepciunea divina permisa noua se intelegem. Atitudinea ei nu e dogmatica ci confidentiala; de oarece stim unde si ce afirmam, bazandu-ne cu neindoita si neimpartita credinta in promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Ea e tinuta ca si o incredere, spre a fi introuinitata numai in serviciul lui Dumnezeu, pentru invatarea Cuvantului Sau, pentru cladirea poporului Sau in cunostinta si harurile spirituale. Si noi nu numai invitam da ii indemnăm pe cititorii nostri se examineze toate cuvantarile lui cu Cuvantul Divin infalibil la care in continuu ne referam spre a usora e lea la o astfel de examinare.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE INVATA.

Ca Biserica e „Templul viului Dumnezeu” — indeoseb „lucrul manelor Sale:” ca construirea ei a fos in progres dealungul veacului Evanghelic — de cand Christos a devenit Rascumparatorul lumii si Piatra Unghiuara a Templului Sau prin care, cand va fi sfarsita, binecuvantarea lui Dumnezeu se va revarsa asupra tuturor oamenilor si ei se vor apropia de El. — 1 Corinteni 3:16-17; Efeseni 2. 20-22; Facere 28:14; Galatani 3:39.

Ca in timpul de acum cioplirea, formarea si instruirea credinciosilor consacratii progresaza; si ca cand ultima acestor „pietre vii... alese si pretioase” va fi gata, atunci marele Maestru le va intruni la olalta prin Prima Inviere; si Templul va fi umplut de gloria lui Dumnezeu si va fi locul de intrunire intre Dumnezeu si oameni dealungul Mileniului. — Apocalipsul 15: 5-8.

Ca temelul sperantei, pentru Biserica si lume, sta in faptul, ca „Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moarte pentru fiecare om”, a fost o rescumparare pentru toti, si va fi „Lumina adevarata care va lumina pe orice om venit in lume”, „la timpurile Sale cuvenite.” — Evrei 2:9; Ioan 1:9; Timotei 2: 5, 6.

Ca speranta Bisericii este: sa fie „asemenea Domnului ei... sa-l vada precum este” si sa fie „partasa naturii divine”, impartasindu-se gloriei Lui ca co mostenitoare cu El. — 1 Ioan 3: 2; Ioan 17; 24; Romani 8: 17., 2., Petru 1., 4.

Ca lucrul prezent al Bisericii e perfectionarea ori pregatirea sfintilor pentru lucrul si serviciul in viitor; sa desvolteze in ea insasi orice har si fruct al spiritului; sa fie marturia lui Dumnezeu la lume; si sa se pregateasca pentru a fi regi si preoti a lui Dumnezeu in veacul viitor. — Efeseni 4; 12; Matei 24; 14; Apocalipsul 1; 6; 20., 6.

Ca speranta lumii se afla in binecuvantarile cunostintei si privilegiilor, ce vor fi aduse tuturor de imparatia mileniala a lui Christos — restatornicire a toate ce au fost pierdute prin Adam in Eden, acelor cari cu bucurie si supunere le vombratosa pe terminii lui Dumnezeu din manele gloriosului Rascumparator si gloriata Lui sotie, Biserica; pe cand toti impotrivitorii si nesupusii de voie libera vor fi distrusi. — Fapte 3; 19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

(THE WATCH TOWER)

Publicat de Societatea de Biblie si Tractate Turnul de Veghere
(Watch Tower Bible & Tract Society)

124 Columbia Heights — Brooklyn, New-York; U. S. A.

OFICE FILIALE: 34 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W. 2 Anglia; 495 Collins St., Melbourne, Australia; 123 Plein St Cape Town, Sud-Africa; 12 Honggerstrasse, Zurich, Elvetia; 38 Rue des Communaux, Berne, Filiala Franceza si Belgiana, Elvetia; 76 Unterdornstrasse, Barmen, Germania; 15 Suhrsgade, Copenhaga, Danemarca; 9 Anggatan, Orebro, Suedia; 60 Parkveien, Cristiana, Norvegia; 5 Nervanderinkatu, Helsingfors, Finlanda; 51 Adrianastr. Rotterdam, Olanda, Toronto, Ontario, Canada, Kottayam, India; Ramallah, Palestina.

BRANSA ROMANA:

Str. Bucovina Nr. 4. Cluj, Transilvania Romania. — Telefon 446.
Toate comunicările si scrisorile sa se face direct la oficiul din CLUJ.

AVIZ.

Să aduce la cunoștința tuturor adunărilor și fraților din orice loc, că începând cu data avizului de față, obiceiul de a plăti fraților peregrini deosebite cărți primite dela Societate, vom hotărât să încete.

Prin urmare, să pune în vedere fraților peregrini sau oricărui alt lucrător de a refuza orice plată de cărți de pe la frați. Orice plată de bani să se facă deadreptul Societății, prin mandat postal. Aceasta măsură să iea atât pentru a încunajura confuzia ce să întâmplă adeseori cu cărțile în felul acesta cât și pentru a ușora sarcina fraților peregrini, a căror scop și venire la voi e altul de cel a să face casieri. Să se țină seamă de un lucru: Frații peregrini dela voi nu vin deadreptul la Cluj, ci numai după 4 sau 5 luni. Ne putând purta cu ei registre de contabilitate, să întâmplă că le scapă din minte cine le-a plătit, cât și pentru ce, sau poate le scapă din buzunar notița pe cari și-au însemnat și când ajung la noi nu mai știu de socoteală, sau dau o socoteală care nu corespunde adevărului.

De aceea, e în interesul vostru, al nostru și al lor, ca orice bani să se trimească prin mandat postal deadreptul la Cluj. Veți fi buni să țineți seamă deaceasta, pe viitor?

THE WATCH TOWER și Comitetul lui Editorial: Acest Jurnal este publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care cel puțin trei au cetit și aprobat ca adevăr fiecare și toate articolele ce apar în coloanele lui. Numele comitetului esto: J. P. Rutherford W. Van. Amburgh, F. H. Robinson, G. H. Fisher, E. W. Breisen.

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. V.

CLUJ

Decembrie 1921.

BROOKLYN

No. 12.

SERVICIUL NOSTRU INȚELEPT.

„Cum se răsplătesc lui Iehova toate bine-facerile lui cătră mine? Păharul mântuirii voi lua, și voi chema numele lui Iehova. Voturile mele le voi plăti lui Iehova înaintea întregului său popor. Scumpă este în ochii lui Iehova moartea cuviosilor sei.» — Psalm. 116: 12—15.

BIBLIA a fost scrisă de tamenii sfinți din veche. Cum ei au fost mișcați la aceasta de puterea și influența nevăzută a lui Iehova. În anumite cazuri unii dintre ei au fost folosiți ca tipuri și umbre bisericii. Dumnezeu vorbește despre biserică — Cap și trup — și o numește iubita sa. Cuvântul, David înseamnă „iubit.” Scriind Psalmul acesta, David pune cuvintele de mai sus în gura tuturor membrilor lui Christos și fiecare din ei să poate întreba — el sau ea, călătorind pe calea aceasta străntă — întrebarea și să-și aplice pentru el răspunsul acestei Scrișuri. Lucrurile de aici au fost scrise dinainte vreme pentru învățare și îndemnare la sfârșitul veacului, unde noi stăm acum, a membrilor corpului lui Christos.

Cine sunt eu?

„Cum să răsplătesc lui Iehova?” Cine sunt eu; și cum am ajuns eu la starea aceasta din care serviciul meu să fie bine primit lui Dumnezeu? Aceste cuvinte să potrivească numai în gura noilor făpturi în Christos și sunt scrise pentru ei. Temeiul pentru a deveni cineva făptură nouă este marele preț de răscumpărare. Adam cel desăvârșit o păcătuit și prin acea a pierdut toate drepturile sale ca om desăvârșit. Desăvârșitul cu Isus a suferit ca să i se ia toate drepturile sale, dar el nu le-a pierdut. La scularea din morți a sa, ca ființă dumnezeiască, el încă ținea dreptul la viața omenească desăvârșită, și când ca ființă dumnezeiască el s'a înălțat la cer, a depus valoarea sau meritul acesta în mânele dreptății dumnezeiești, pentru a fi întrebuințat conform voci lui Iehova. În decursul veacului evanghelic meritul acesta servește drept temei pe care Iehova îndreptează pe acei cari vin prin credință în Isus Christos la el, și fac o consacrare deplină să asculte de vocea lui. Meritul acesta este astfel întrebuințat pentru a face primite lui Dumnezeu sacrificiile acestora ca membri a corpului lui Christos.

Animalele ce să aduceau de înaltul preot în ziua tipică a „ispășirii” trebuiau să fie fără defect, desăvârșite; prin acea închipuind că sacrificiile ce primite Iehova în decursul veacului evanghelic — ziua adevărată a ispășirii — ca o parte a corpului lui Christos, ca să fie primite, trebuie să fie

perfecte. Sacrificiul trebuie să fie sfânt, întreg, drept. Indreptare înseamnă a fi făcut drept cu Dumnezeu. Prin urmare trebuie să vie întâi indreptarea, și numai după aceea primirea din partea lui Dumnezeu a jertfei aduse*. În Scriptura noi cetim că suntem indreptăți prin credință (Romani 5: 1); la alt loc, că suntem indreptățiți prin sângele lui Isus (Romani 5: 9); iar la alt loc, că „Dumnezeu este indreptător.” (Romani 8: 33.) Fiecare din aceste expuneri este adevărată și trebuie să aibă loc în ordinea numită. Să parcurgem deci calea și felul progresului Scriptural al unui păcătos, dela starea sa păcătoasă până la punctul ce el este o jertfă ce Dumnezeu o poate primi ca parte din corpul lui Christos ce să jertfește.

Mai întâi el recunoaște că este păcătos, născut ca atare, și mersul său este păcătos, dar inima sa are o dorință de a fi drept și a fi în armonie cu Dumnezeu, și ei își întoarcă fața sa decătră păcat și caută pe Demnul. Aceasta înseamnă că el să căește, să pocăește, să reformează dela mersul său de mai înainte. El acum este tras la Isus, despre care el aude că e Răscumpărătorul oamenilor. Prin cunoștința aceasta despre sine și starea ce-l încunjură, Dumnezeu îl trage. Isus a zis: „Nimeni nu poate veni la mine dacă nu-l trage Tatăl.” (Ioan 6: 44) Tras la Isus, el acum exereită credință. Credința înseamnă o pricepere (cu mintea) intelectuală a Bibliei ca Cuvântul lui Dumnezeu și primirea ei ca atare, și încredere temeinică pe Cuvântul și planul lui Dumnezeu cum este acesta, descoperit căutătorului de adevăr; și pentru a exereita o credință unul trebuie să fie activ și anume; să dovedească prin faptele sale credința sa în cele ce a învățat.

Căutând astfel calea adevărată scopul păcătosului este de-a ajunge în armonie cu Dumnezeu. Aceasta el o poate face numai prin Isus Christos, pentru că Isus a zis: „Eu sunt calea și adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine.” (Ioan 14: 6) Ce poate face păcătosul pentru a ajun-

*) Să nu se confuze expunerea aceasta cu explicațiile de mai înainte ale „Turnului de Veghere, că consacrarea are loc înaintea îndreptării. Consacrarea înseamnă un lucru, jertfirea, alt lucru. Consacrarea are loc înainte de îndreptare iar jertfirea după ea. — N. Trad.

ge prin Isus în armonie cu Dumnezeu? Pașul care trebuie să-l facă acum are să-l coste mult. Și cât de mult îl va costa? Tot ce are, însemnând că toate ce are trebuie să-le deie. Dară ce are el? Nimic! ce ar putea fi primit ca jertfă. Înaintea Domnului el stă o ființă nedesăvârșită; și fiind nedesăvârșit, el nu poate fi primit ca jertfă. Cu toate acestea, el posedă anumite drepturi ce rezultă pentru fiecare faptură ce are viață, fie ele cât de mici sau mai mari. El este liber în ce privește folosirea voci sale în orice mod lui îi place, deoarece Dumnezeu nu forțează pe nimenea. Isus acum îi zice: „Dacă ai voi să fii ucenicul meu, trebuie să te tăgăduiești pe tine, și apoi să-ți iei crucea și să vii după mine.” (Matei 16: 24; Luca 14: 33) Tăgăduirea de sine înseamnă o învială de ași părăsi unul calea sa păcătoasă și a face vocea lui Dumnezeu. Ea este o consacrare și predare cu totul Domnului. Aceasta formează consacrare a unuia și este exercițiul credinței în Cuvântul Domnului: este deci primul pas ce duce spre îndreptare. Dară aceasta nu e îndreptărire. Numai prin credință nimeni nu să îndrepteze: cu toate că credința e neaparat de trebuință pentru a fi îndreptat. Acelui ce crede până la punctul unei predări totale a sa, Isus îi pune din meritul său, ca bază de îndreptărire pentru al face drept înaintea lui Iehova. La punctul acesta Isus devine pentru el Înaltul Preot și Advocat. Prin sângele lui Isus să înțelege viața lui omenească predată. De aceea, aceasta înseamnă că meritul lui Christos este în mâna dreptății dumnezeiești pentru a face bune neajunsurile celor ce să prezintă lui Iehova în felul acesta. Pașul următor deci este din partea Înaltului Preot de al prezenta lui Iehova pe consacrator. Iehova este marele Judecător care juridic hotărăște dacă cel adus este drept sau nu. Acesta nimeni altul nu o poate face, pentru că „Dumnezeu este îndreptățitor.”

După cum în umbră înaltul preot aducea animale de jertfă înaintea lui Iehova, la ușa cortului, tot așa acum Înaltul Preot antitipic înfățișează pe cei închipuiți prin țapul lui Iehova. În umbră, înaltul preot stând la ușă, la intrarea în cort, stătea înaintea Cortului și a lui Iehova. Nicăieri Scripturile nu afirmă că prezentarea aceasta s'a făcut la ușa cortului; și să va observa că (în Leviticul 16: 7) cuvântul „la” este adăugat de traducătorii*). Orișunde în fața cortului ar fi înaintea cortului, fără socoteală de distanță; și nu este nici o dovadă Scripturală că animalul a fost dus la ușa cortului. De aceea, în antitip, Isus, Înaltul Preot, prezintă pe jertfitor, înaintea lui Iehova și Iehova în substanță îi zice: „Ființă tu ai exercitat credință în iubitul meu Fiul Isus ca Mântuitorul tău prin întorcându-te de la calea rea și păcătoasă și m-ai căutat pe mine, predându-te cu totul prin o consacrare, și Fiul meu iubit socotindu-ți meritul său prin care să acopere toate nedesăvârșirile tale, cu hotărâre pe baza aceasta, tu ești drept, îndrep-

tat și deci bineprimit ca parte de sacrificiu.” Uciderea animalului închipuia primirea spre jertfă a celui venit și prezentat la aceasta, care să întâmplă la îndreptărire. Să nu uităm că în veacul evanghelic nimeni nu este îndreptat pentru altceva decât de a fi o parte din sacrificiu cu Isus Christos; și fiindcă nu poate fi primit decât dacă e drept, îndreptățirea trebuie să aibă loc cu un pas înainte de primire din partea lui Isus.

A spune deci, că îndreptățirea are loc înaintea consacrării, este cât să poate de neloc și pe deantregul ne-Scriptural. Dece să iei marele și preînaltul Iehova vreo hotărâre că un păcătos este drept sau îndreptat, înainte de el s'a consacrat sau predat pe sine cu totul lui? Dece să-și pună Isus meritul său pentru un păcătos înainte de acel păcătos să consacrează? Dar din cauza argumentului să presupunem că îndreptățirea are loc înainte de consacrare. Aceasta ar însemna că întâi Iehova îndreptătește pe păcătos și după aceea îl roagă să se prezinte pe sine de jertfă. Isus nu e și nu poate fi Advocatul cuiva decât a celor consacrați pe deplin. El va fi Mijlocitorul Legământului Nou, pentru lume. Înaintea lui Iehova nimeni nu să poate înfățișa în dreptatea sa ci numai în vârtutea faptului că are advocat la Tatăl și anume: pe Isus Christos; sau un mijlocitor, pe care, în decursul veacului Milenar, îl va avea lumea. Dacă cineva ar fi îndreptat înainte de a să consacra, ar însemna că el n'are nici advocat nici mijlocitor; și primindu-și partea sa de beneficiu din jertfa de răsкупărare, lui i-ar fi cu neputință să steie fără advocat numai în meritul său; de aceea, el ar trebui să meargă în moartea a doua. De aceea, înțelep: și din iubire, Iehova a prevăzut că păcătosul să se întoarcă mai întâi, să se pocăiască și să se predeie pe sine cu totul aranjamentelor sale și după aceea să fie acceptat de păcatele sale prin dreptatea lui Isus Christos și numai după toate aceste el îi poate lui cazul sub hotărâre și să-l îndrepteze.

Ce jertfim noi?

„Câte odată să pune întrebarea: ce jertfim noi? Și unii vor răspunde: noi jertfim vocea noastră. Aceasta nu poate fi adevărat, pentru că dacă vocea o jertfim nu mai avem nici o voce rămasă. Voce înseamnă facultatea ființei prin care unul hotărăște să facă sau nu anumite lucruri. Facultatea aceasta noi trebuie să o reținem. Ca păcătoși, noi folosim facultatea aceasta într'un mod rău, păcătos. Intorși fiind acum la Dumnezeu, noi folosim, trebuie să o folosim, înspre bine, conform voci lui Dumnezeu. Acesta e mersul noii fapturi, și când înceată de a mai merge astfel, își schimbă purtarea și folosește facultatea sa în mod egoist și în împotriva cu vocea lui Dumnezeu, care apoi duce la moarte a doua de unde nu va fi revenire. Privită astfel vocea este o facultate foarte însemnată a ființei.

Iarăși, câteodată auzim: Fratele Y a jertfit mult mai mult ca mine pentru că el a fost mai bogat în lucrurile lumii aceștia și are o educație mai bună, o stare socială mai înaltă s. a. m. d. Acesta gând

*) Toate cuvintele culcate sau cursive din Biblia Nițulescu sunt adăugate de traducător pentru a face legătura în propozițiune. Ele nu să allă în cea originală.

e cel greșit. Toate aceste nu fac iertfa. Dacă cineva are educație, avere, influență, etc. sunt talente ce trebuie folosite în chip așa să aducă mărirea Domnului. Toți cei primiți de Iehova ca co-jertfitori cu Isus jertfese unul și același lucru, și anume: dreptul de a trăi vreodată pe pământ ca ființe omenesci. Dreptul acesta unul să invoeste să-l predea încă înainte de al primi. „Caci cine va fi voit să-și scape sufletul îl va pierde; dar cine va fi pierdut sufletul său pentru mine îl va afla.” (Matei 16: 25) Când unul să conscrează din vocea sa proprie el să predă pe sine și toate ce are; de aici încolo el e presupus să facă vocea lui Dumnezeu. Dreptul său legal de a trăi ca om rezultă la timpul îndreptării sale; și pentru că îndreptarea aceasta e dată lui numai pentru ai face o jertfă bineprimită, el numai-decât jertfește ceea ce a primit și anume: dreptul de a trăi pe pământ o vreme. Dreptul acestuia de a trăi pe pământ e pierdut pentru totdeauna, când el este îndreptătit și primit ca jertfă și jertfa sa de fapt să intâmplă, și dela acel dat înainte, dacă e să străiască deloc, trebuie să fie într-alt loc decât pământul. Conceperea de spirit are loc la timpul când este primită jertfa de Iehova, care să intâmplă mai totdeauna cu îndreptățirea. Pusă în rând, îndreptățirea sau hotărârea că unul este drept are loc totemai înaintea primirii unuia ca jertfă. Conceperea fapturii noi este începutul naturii noi. Conceperea e în forma unui contract. Cuvântul contract e forma solemnă pentru a exprima termenul legământ, sau o învoială solemnă. La un contract trebuie să fie două părți și o considerațiunea trecătoare de la unul la altul. Căteodată contractul să întemeieze pe făgăduințe reciproce și anume: făgăduința din partea unuia e considerațiunea pentru celalalt. În epistola lui Iacobi 1: 18 scrie: „El, de bună voia lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim, oarecum, cel dintâi rod al fapturilor lui.” Unul care prin o consacrară deplină și fără rezervă (și altele nici nu sunt primite de Iehova) să predă sau se supune pe sine Domnului prin aceea că a făgăduit, s-a învoit să facă vocea lui Dumnezeu. El formează pe a doua parte a contractului. Apoi fiind prezentat lui Iehova de către Isus, Advocatul său, Iehova zice celui consacrat în substanță, dacă nu în termeni: „Luând în considerare faptul că tu te-ai întors de pe calea ta cea rea și ai venit la Isus și ai făcut o consacrară deplină, prin aceea arătând credință în sângele său și în planul meu, și în considerare mai departe a faptului că Unicul meu iubit a făcut o îndestulare pentru a fi bun și bineprimit de jertfă, de aceea eu te primesc și îți dau promisiunile mele mari și bogate ca prin ele tu să ajungi părtaş al firii dumnezeiești.” (2 Petru 1:4) Astfel sunt puse în vederea ambelor părți toate termenele contractului.

Faptul este arătat și de cuvintele Psalmistului, ce sunt aplicabile mai cu seamă la venirea a doua a Domnului: „Adunați-mi pe cuvicioșii mei, cari au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu.” (Psalm 50:5) Că conceperea aceasta sau făgăduința e la natura divină să stăturească definitiv de Sf. Petru:

„Binecuvântat este Dumnezeu și al Domnului nostru Isus Christos Tată, care după mare mila sa ne născu iarăși spre nădejde v.e prin învierea lui Isus Christos dintre morți, spre moștenire neperitoare și fără pată și nevesteșită, păstrată în ceruri pentru noi, care suntem în puterea lui Dumnezeu păzită spre mântuire, gata ca să fie descoperită în timpul de apoi.” (1 Petru 1:3-5) Moștenirea la care noi suntem concepuți este neperitoare, și singura moștenire neperitoare este natura (firea) dumnezeiască. De aceea, înțelesul de a fi tras de aici e că dacă unul care a fost în felul acesta conceput rămâne credincios îndeplinindu-și cu sfincțenie partea sa din contract, e ca sigur că el va fi născut în starea spirituală, pentru că Iehova e totdeauna statornic față de partea contractului ce-i cade lui. Pentru aceea Isus a zis: „Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții.” (Apocalipsul 2: 10) În decursul veacului evanghelic accia cari au fost în felul acesta prezentați lui Iehova, îndreptățiți și primiți ca parte din jertfă și au fost concepuți, pentru starea spirituală, pentru natura divină, și nime altul decât aceștia concepuți astfel vor experiența cândva o schimbare a naturii. Unii, pentru că n-au fost în toate credincioși deplin, vor fi născuți pe treapta mai joasă a naturii spirituale; și aceștia sunt accia cari vor forma turma cea mare. Cei cari vor ajunge la firea dumnezeiască, sunt accia cari au ținut cu credinciosie partea lor de contract; și plecând dela cugetul acesta e de mare însemnătate de a cunoaște care e serviciul nostru înțeles și îndeplinirea lui din partea noastră.

Cine este uns?

Ungerea este o denumire pentru un oficiu, care aduce cu sine obligațiunea de a îndeplini dăruirile ce cad asupra oficiului aceluia. David fu uns rege peste tot Israelul. Ungerea sa a avut loc ca un timp înainte de înaintarea lui să poarte dăruirile aceluia oficiu. Antitipicul David — Christos — este uns pentru a fi marele rege și preot. Membri săi sunt unși pentru a fi „regi și prești a lui Dumnezeu și a lui Christos și a împărați cu dânsul.” (Apocalipsul 20:6) Ungerea aceasta să intâmplă atunci când fiecare este așezat ca membru în corpul lui Christos prin conceperea Spiritului. În umbră, Aaron și fii săi au fost unși pentru serviciul preotesesc. „Și din oleul ungerii (Moisi) tetra pe capul lui Aaron, și-l unse, ca să-l sfintească pre el.” (Leviticul 8: 12) Oleiul scump de ungeri era turnat pe capul lui Aaron și să seurgea pe barba lui, în jos până la poalele vestmintelor sale. (Psalm 133: 2) Înaltul preot Aron era tipul întreg Christosului — Cap și trup. În antitip, la timpul botezului său în Iordani, Isus, Capul, a primit ungera fără măsură a spiritului sfânt. (Matei 3: 16, 17) Începând cu Rusalile, și de atunci încolo, accia cari au fost primiți o parte de jertfă și concepuți au fost prin aceea, introduși membre în Corpul lui Christos, și prin intrare acolo, au primit ungera în vârtutea Capului, Isus Christos; și atâta vreme cât ei rămân în Christos ca membre a aceluia corp, au

ungerea și sunt destinați pentru a ajunge în urmă regi și a domni cu Christos.

S'a spus că aceia cari vor forma turma cea mare n'au fost niciodată unși. Acesta gând e greșit. În umbră, turma cea mare e arătată la încheierea zilei de ispășire. În turma cea mare nu poate ajunge cineva dacă n'a avut mai întâi prilejul de a fi în corpul lui Christos, în turma cea mică. Nimeni nu este chemat de membru în turma cea mare. O astfel de chemare n'a existat și nu există. Noi toți suntem chemați cu o singură chemare la o singură și aceeași nădejde. (Efeseni 4:4) Toți sunt invitați cu „chemarea de sus” (Filipeni 3:14), cu o „chemare cerească.” (Evrei 3:1) Toți cei în felul acesta chemați, primiți și concepuți și prin acea așezați în Corpul Christos primesc ungera în mod automat, pentrucă făgăduința făcută acestora e o făgăduință să ajungă la firea dumnezeiască și să fie regi a lui Dumnezeu cu Christos. Și cel ce cu credincioșie își va îndeplini partea sa de legământ va fi așezat în acea poziție sau funcție oficială, cum a fost pus David în funcția sa de rege.

Din motive numai grațioase Iehova Dumnezeu a crânduit ca cei ce nu sunt credincioși deplin, ei devin negrijitori, să fie născuți pe o treaptă spirituală mai joasă decât natura dumnezeiască, înlocuindu-se să fie nimiciți cu totul; și clasa aceasta să numeste turma cea mare, sau clasa strămtorării. Aceia cari la urmă vor ajunge în rândurile clasei aceștia au pierdut la un moment dat ungera lor, dar n'au pierdut conceperea. Conceperea ei trebuie să o ție la cruce cstată dacă vor să fie născuți și să mai trăiască odată. Pierderea ungerii înseamnă pierderea creșterii, pierderea poziției lor în corpul lui Christos, și în urmă pierderea prilejului de a fi regi și preoți. Cei ce ca îndeplinire a legământului lor cu credincioșie și supunere aduc serviciul lor înțelept lui Dumnezeu și lui Christos, își mențin ungera lor, și vor fi născuți pe planul divin. Ungerea aceasta trebuie să ieie loc înainte de ce unul primește dovada spiritului că el să alfă în Domnul. Vorbind făpturilor noi, St. Ioan Zice: „Și voi aveți ungera dela cel Sfânt, și știți toate” (1 Ioan 2:20) „Și voi, ungera pe care ați luat-o dela dânsul rămâne în voi. Și nu aveți trebuință să vă învețe cineva, ei după cum ungera lui vă învață despre toate, și adevărat este și nu este minciună, ei după cum v'a învățat rămâneți într'insul.” (1 Ioan 2:27) „Si oricine care iubeste este conceput de Dumnezeu.” (1 Ioan 4:7) „Cine are poruncile mele și le păzește, acela este care mă iubeste.” — Ioan 14:21.

Făptura nouă

Conceperea și ungera este îndeplinită prin spiritul sfânt, puterea sfântă și nevăzută a lui Iehova Dumnezeu, puterea sfântă și nevăzută a lui Iehova Dumnezeu, puterea sfântă și nevăzută a lui Iehova Dumnezeu. (1 Ioan 3:1) „Dacă este cineva în Christos este făptură nouă.” (2 Corinteni 5:17) Făptura cea nouă aci începută constă din voce, mințe, inimă și un organism nedesăvârșit, organismul de carne care e folosit în

mod provizoriu ca organismul noii făpturi; și aci începând noua făptură își începe dezvoltarea. Apoi trebuie să aibă loc sfintirea, care înseamnă o dezvoltare în chipul și asemănarea Fiului lui Dumnezeu, Isus, pentrucă noua făptură a fost preordănită să fie acest model. (Romani 8:28, 29) În vârtutea și lucrarea spiritului sfânt transformarea să îndeplinește.

Voca e facultatea prin care o ființă hotărăște să facă sau nu anumite lucruri. Voca aceasta poate fi totdeauna în armonie cu vocea lui Dumnezeu, dar nu totdeauna e unul sigur despre ce e vocea lui Dumnezeu. El aceasta o poate afla, oprindu-se în loc și întrebând de Cuvântul lui Dumnezeu și studiind providențele sale. Mința e facultatea ființei ce cercetează lapte, le cumpănește și trage din ele o concluziune. Și deaceia Apostolul Pavel zice: „Să nu vă petriți chipului veacului acestuia, ei să vă prefăceți, prin învețirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine vocea lui Dumnezeu: vocea care este bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2), adică cu mința noastră noi cercetăm cuvântul lui Dumnezeu; și cercetând adevărurile marelui aranjament dumnezeesc noi prin acea ne asigurăm despre vocea lui. Inima e facultatea ființei care induce la fapte. Este căsuta motivelor și sântemintelor. La timpul conceperei unui spre făptură nouă, să poate întâmpla că sântămintele sale nu sunt pe deplin lipite de Dumnezeu; dar Dumnezeu îl invită la aceasta, zicându-i: „Fiule, dă-mi inima ta.” (Proverbele 23:26) Apostolul „lăsăuște cugetul acesta, zicând: „Gândiți cele de sus, nu cele de pe pământ: căci ați murit și viața voastră este ascunsă împreună cu Christos în Dumnezeu.” (Coloseni 3:2, 3) Iubirea noii făpturi pentru Iehova trebuie să fie mai presus de orice (supremă). O inimă curată e cea care iubeste pe Domnul, iubeste dreptatea, și ureste nedreptatea și prin harul lui Dumnezeu, să sileste să se conforme în fapte întocmai. Și o inimă în starea aceasta mișcă la fapte conform voci și căii Domnului. În măsură ce noua făptură studiază și gândește asupra Cuvântului lui Dumnezeu, cunoste vocea lui Dumnezeu; și știind că el are să se conforme cu vocea lui Dumnezeu, să și sileste, și iubirea lui pentru Dumnezeu în măsura aceasta crește. Sf. Pavel așează aceasta în cuvintele următoare: „Iar noi toți cu față descoperită în oglindă privind mărirea Domnului, suntem schimbați în acelaș chip dela mărirea la mărirea, prin spiritul Domnului.” (2 Corinteni 3:18) Privind în felul acesta zi după zi caracterul dumnezeesc, transformarea să face în mod treptat într'un caracter în care sunt crescute și dezvoltate atributele caracterului divin și anume: înțelepciune, dreptate, iubire și putere.

Binefacerile

Noua făptură văzându-se pe sine în lumina dumnezeiască întreabă: „Cum să răsplătesc lui Iehova toate binefacerile lui cătră mine?” În mod evident Dumnezeu nu voste ca noi să uităm binefacerile aceste primite dela el, ei să-l avem totdeauna înaintea minții noastre: căci David zice:

„Binecuvintează suflete al meu, pre Iehova; și nu uita binefacerile lui.” (Psalm 103:2) Prin gândind asupra binefacerilor aceste noi suntem în starea să vedem cum și unde și în ce mod își îndeplinește Iehova partea sa în legământ și aceasta ne îndeamnă la mai multă stăruință și sârguință a ne îndeplini noi partea noastră. Printre binefacerile care el ni le-a făcut, mișcat de a sa iubire, sunt aceste: El ne-a răscumpărat prin sângele Unicului său iubit (Efeseni 1:6, 7); ne-a chemat prin o chemare cerească (Romani 8:30); ne-a îndreptat pentru a putea fi primiți ca jertfă (Romani 8:33); ne-a conceput la o moștenire neperitoare (1 Petru 1:4); ne-a uns să fim în Cornul lui Christos (1 Ioan 2:20); ne-a luminat mintea pentru a putea ceresta lucrurile adânci din Cuvântul său (1 Corinteni 2:9, 10); ne-a pregătit sau provăzut cu Biblie (pe care a scris-o și păstrat veacuri de-a rândul înspre bine și fericirea noastră); din care noua faptură trebuie să se hrănească dacă e să trăiască, și darul acesta el l-a crănduit multă vreme înainte: „Pentru că teate care fură scrise mai înainte, spre învățătura noastră fură scrise, ca prin stăruința și mângăerea Sripturilor să avem nădejdea noastră.” (Romani 15:4) El cunoaște teate slăbiciunile și neputințele noastre din moștenire în care ne sbatem pentru a ajunge la măsura desăvârșirii. „In ce chip miluește părintele pre fiu, miluește Iehova pre cei ce să tem (il recunosc, cinstesc) de dânsul. Căci cunoaște zidirea noastră (slabă, trupul), aduce-și aminte că țărâna suntem.” (Psalm 103:13, 14) El a făcut pe servul său să scrie bisericii aceste îndemnuri frumose, ca să nu păcătuiam, dar s'a îngrijit de mijloace că pentru neputințele noastre în caz că păcătuiam, noi să avem avocat — apărător — la dânsul, și el este drept și milos să ne ierte, dacă le mărturisim. — 1 Ioan 1:9; 2:1, 2.

Înainte el a știut că noi vom avea multe cerări și probe și strămterări și vom avea nece de mângăere, și așa el ne da spiritul său, Mângăitorul; și când avem spiritul și Cuvântul său prin ele noi suntem mângăiați și întăriți precum și prin purtările sale cu noi. „Binecuvântat este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Christos, Tatăl îndurător și Dumnezeu al oricărei mângăeri, care ne mângăie pe noi pentru toată suferința noastră, ca prin mângăerea cu care însine suntem mângăiați de Dumnezeu să putem noi mângăea pe cei ce sunt în orice suferință. Pentru că după cum patimile lui Christos prisosesc asupra noastră, astfel prisosește prin Christos și mângăerea noastră.” — 2 Corinteni 1:3-5.

El cunoaște că, silindu-ne în trupul acesta de carne să-i servim lui, cădem de multe ori în ispite, ca și toți ceilalți oameni nedesăvârșiți; dar pentru noi el a întocmit o cale de scăpare. (1 Petru 5:9; 1 Corinteni 10:13) El a prevăzut și ne-a spus înainte că noi vom fi încunjuiați de toate pășile de vrășmași, cari sunt instrumentele Satanei de a nimici semânța promisiunii. El a pus în jurul nostru o gardă de apărare și zice: „Ingerul lui Iehova tabără în jurul celor ce să tem de dânsul,

și-i măntuie.” (Psalm 34:8) „Căci pre Iehova, adăpostul meu, pre Cel Preainalt, făcutu-l-ai lăcașul tău; de aceea niciun rău nu-ti se va întâmpla, nici o plagă nu se va apropia de certul tău. Căci ordi-n va da pentru tine ingerilor săi, ca în toate căile tale să te pazească.” — Psalm 91:9-11.

David iarăși pune în gura noastră cuvinte, și cauzează pe făptura nouă să zică: „Iubescute, Iehova, țaria mea! Iehova este stâncă mea, cetatea mea și măntuitorul meu, Dumnezeu meu, stâncă mea, la care voi căuta adăpost, scutul meu și cornul măntuirii mele, turnul meu înalt. Pre cel vrednic de laudă, pre Iehova, l-am chemat, și de neamicii mei m'am măntuit.” — Psalm 18:2-4.

Paharul măntuirii

„Paharul măntuirii voi lua și voi chema numele lui Iehova.” În aceasta să arată hotărârea luată de făptura nouă pentru a face voea lui Dumnezeu. Paharul aici reprezintă împărțarea noastră în moartea de jertfă a Domnului nostru Isus. Înscamnă voința noastră — chiar veselia noastră — de a ne îndeplini partea la contract. (1 Ioan 5:3) Isus a zis: „Adevăr, adevăr zic vouă, dacă nu veți fi mâncat trupul Fiului Omului și nu veți fi beut sângele lui, nu aveți viață în voi înșivă.” (Ioan 6:53) Sângele reprezintă o viață umană vărsată. A bea sângele zugrăvește participarea noastră cu Christos să ne cheltuim viața prin îndeplinirea părții noastre la legământ; și cari e fac aceasta cu credincioșie, vor primi viața în ei, adică nemurirea. Deaceea, aceasta însemnează a avea parte în suferințele lui Christos, care este dată noii făpturi ca un privilegiu. (Filipeni 1:29) „Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi, făcut vouă spre încercare, ca cum vi s'ar întâmpla ceva strein. Ci întru cât sunteți părtași la suferințele lui Christos becurați vă, ca și la descoperirea măririi lui să vă bucurați veselindu-vă. Dacă sunteți muștrați în numele lui Christos, fericiți sunteți, pentru că spiritul măririi și al lui Dumnezeu stă asupra voastră, după dânsi însă numele lui Christos este defăimat, iar după voi este mărit.” — 1 Petru 4:12-14.

Acasta e paharul măntuirii, pentru că a fi măntuiri pe treapta firii dumnezeesti, a ajunge în deplin membru în corpul lui Christos pentru care suntem unși, trebuie să avem parte la experiențele lui Christos, reprezentate prin acest pahar. A îndeplini acest lucru numai dela noi, noi ne simțim că nu suntem de-ajuns, de aceea David pune în gura noastră cuvintele aceste: „Si voi chema numele Domnului.” Dece? Pentru aceea, că el este înaltul nostru Preot; pentru că în sămturile sale el a fost atins de slăbiciunile noastre. El a fost ispitit la fel cum noi suntem ispitiți, ca făpturi noi. El cunoaște lipsurile și trebuințele noastre; de aceea noi suntem invitați să venim cu încredere la tronul de har, pentru a primi milă și îndurare în orice timp când avem nece. Noi cunoaștem că în fiecare zi avem trebuință de acest ajutor. Noi suntem asigurați de primirea lui dacă în modul întocmit de Dumnezeu îl cerem.

Voturile noastre

Iarasi Domnul prin gura lui David ne cauzează sa zicem: „Voturile mele le veiu plăti lui Iehova.”
Vot e o făgăduială sau făgăduință solemnă de a face un anumit lucru. Noi, când am făcut consacrarca noastră, am votat Domnului să facem voia lui; și pe măsură ce descoperim ce ar fi voia lui, stăm sub obligația să plătim votul acesta. Ceice sunt mai mult decât voitori pentru voia lui Dumnezeu, vor fi pătrunși de o iubire ferbinte să o facă întocmai, și zelul lor pentru Domnul va fi măsurat de felul cum ei vor plăti voturile aceste. Este un zel particular ce e comun casei fiilor, la care Isus e capul. Acela care are multă iubire, are mult zel și posedând zelul acesta, va pune multă stăruință să-și îndeplinească legământul pe măsură ce vede părțile lui, și e va face aceasta pentru iubirea ce o are pentru Domnul. Aceice își mențin ungerca și pe urmă sunt născuți pe treapta divină sunt aceice au zelul sau devotamentul acesta pentru Domnul. Aceice sunt indiferenți, negrijitori sau nepăsători, și din pricina aceasta sunt scurți în îndeplinirea cu credincioșie a legământului sau votului lor, sunt dintre aceice lipsese tocmăi zelul acesta. Clasa aceasta din urmă vor forma pe turma cea mare.

Scriptura ce urmează pare să facă o deosebire clară între aceste două clase: „Căci râvna casei tale mă mistue; și ocările celor ce te ocăresc pe tine cad asupra mea.” (Psalm. 69: 9) Diavolul prin organizațunea sa văzută și nevăzută, l-a ocărat totdeauna pe Iehova. Când Isus a venit pe pământ, reprezentând cauza lui Iehova, ocările aceste au căzut asupra sa; și dela Rusali înceace acele ocări au căzut asupra urmașilor credincioși a lui. Diavolul și mulți lui slujbași ocăresc întruna pe frații Domnului, și cu cât e mai mare râvna și activitatea lor în îndeplinirea legământului lor, ocările Diavolului sunt cu atât mai aprinse. Scripturile par să arăte o clasă care își inchipue, dacă nu o spune aceasta chiar în cuvinte: „Dece să fac eu de mine un nebun, lucrând la vestirea înființării apropiată a regatului lui Christos? Ce am eu să zic ceva despre orânduielele nelegiuite de pe pământ ale Satanei? Eu cred că mai bine voiu rămânea liniștit și veiu tăcea. Eu sunt un creștin; iubesc pe Domnul; dar nu voiu face din mine un nebun, trecând din calea naturală afară în râvna mea pentru Cuvântul său.” Aceștia, cum să vede, nu au râvna specială a casei Domnului; dar aceice au râvna sau zelul acesta și își îndeplinesc legământul lor, prin acea își trag asupra disprețului și ceara lui Satan și a slugilor săi și râvna aceasta îi mistuie, sau altfel pricinază jertfa lor să fie completată. Aceasta rezultă în moartea lor. Si David, vorbind ca gura lui Iehova, zice: „Scumpă este în ochii lui Iehova moartea cuvicioșilor săi.” De aceea, fericit este prilejul de a fi socotit prețios în ochii lui Dumnezeu și a pune toate puține ce noi avem în îndeplinire părții noastre la legământ. Despre aceștia a zis Iehova: „Si vei fi cunună măreață în mâna lui Iehova, și diademă

regească în palma Dumnezeului tău.” (Isaia 62: 3)
„Eu Iehova chematu-te-am spre mântuire, și voiu sprijini mâna ta; te voiu păstra, și te veiu face legământul poporului; lumina națiunilor; ca se deschizi ochii celor erbi, ca să scoti din închisoare pre cei legați, ore cei ce sed în întunericul din închisoare.” (Isaia 42: 6, 7) Astfel să făgăduiește că aceștia vor fi în timpul domniei Mileniară mijloace în mâna lui Dumnezeu pentru ridicarea și binecuvântarea făpturei neputincioasă și în suspin.

Datorințele prezente

Ungerea care vine asupra aceluice este în Corpul lui Christos așezat este însoțită de o datorie că în timpul ce îl petrece ca pământean să îndeplinească anumite lucruri. Între lucrurile aceste stă și acesta: „Spiritul lui Iehova, Domnul, este asupra mea, fiind că Iehova m'a uns, ca să binevestesc celor sărmani (în spirit, de o dispoziție blândă); m'a trimes ca să vindec pe cei sdrichiți la inimă... ca să prochem anul îndurării lui Iehova, și ziua răzbunării Dumnezeului nostru.” - Isaia 61: 1, 2.

Însărcinarea aceasta este o împuternicire dela Dumnezeu de-a lucra. Este voia spusă a lui Dumnezeu, cu privire la fiii săi concepuți și unși de spirit. Este o datorie ce cade asupra aceluice este membru în Corpul lui Christos de-ași îndeplini acuma obligațunea votului său. „Voturile mele le veiu plăti lui Iehova, înaintea întregului popor.” Aceasta înseamnă acuma, mai mult ca oricând. Am ajuns la sfârșitul lumii. Mânia lui Dumnezeu asupra națiunilor să arată în toate părțile. E „zua mănecii lui Iehova.” Imperiul lui Satan, văzut și nevăzut, e sub judecată. E mânia lui Dumnezeu, și nu a noastră, asupra orânduielei nelegiuită și păcătoasă a lui Satan. În cele două cărți profetice a sale, Ezekiel și Apocalipsul, Dumnezeu a cauzat să fie scrisă mânia sa contra acestor așezăminte nelegiuite. Psalmistul vorbind cu privire la timpul nostru, zice: „Ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata cea scrisă: aceasta este o cinste pentru toți credincioșii lui. Lăudați pe Domnul.” (Palm 149: 9, Cornilescu) E o cinste mare de a avea parte în aducerea judecării acestia. Aducerea ei să îndeplinește prin mijloacele puse de Domnul în mâna noastră, sabia spiritului pregătită în acest scop. Astfel Domnul zice: „Pus-am sfâșiere de sabie în toate părțile lor, ca să se topească toată inima; și să se prăpădească mulți; vai, făcutu-sa să fulgere, ascuțitu-s'a pentru ucidere.” — Ezekiel 21: 15.

„Taina Implinită” (Vol. VII) ne explică profetiile Ezekiel și Apocalipsul, care sunt puse în mâna poporului lui Dumnezeu ca mijloace cu cari să declare mânia sa. După cum Domnul a zis cătră Moisi, totașa acuma ne zice nouă: „Ce este cea ce ai în mână?” „Ce este ceea ce stă în puterea ta ce o poți folosi? Si trebuie desigur fiecare să răspundem, potrivit cu ocaziunile ce avem: „Am instrumentul acesta în mână pentru a declara cu el mânia lui Dumnezeu, și voiu face-o aceasta înaintea întregului popor.”

Am fost prevestiți de Cuvântul lui Dumnezeu ca demonii vor fi ținuți în lanțurile întunericului până la ziua judecării celei mari. Aceștia fac parte de imperiul nevăzut al Satanei. Răsvedit Apostolul spune: „Nu știți ca vom judeca îngerii?” (1 Corinteni 6: 3) Să pare înțeleaptă presupunerea că judecata aceasta va avea loc înainte de judecata oamenilor în timpul restatornicirii, pentru că Sf. Pavel spune că acea judecata trebuie să fie în dreptate. (Fapte 17: 31), adică după ce nedreptatea a fost restrânsă. De aceea, după înțelegerea noastră, judecata acestora trebuie să aibă loc începând cu 1914, sfârșitul timpului neamurilor, și până la înființarea reală a împărăției lui Christos.

Niciodată n'a fost în lume atâta necaz, atâta amar și mahnire, atâte inimi sfâșiate și zdrobite și atâte plânsete, ca acum. Să nu uităm că însărcinarea noastră e să vindecăm pe cei zdrobiți cu inima și să mângăiem pe cei ce plâng. Când vom ajunge la sfârșitul lumii, care înscamnă sfârșitul și lichidarea ordinii nelegiuită și păcătoasă de astăzi, și la intrarea celei noi, împărății Messianice, Isus a spus răsvedit că nouitatea aceasta bună va fi vestită popoarelor. „Și se va predica aceasta evanghelie a împărăției în toată lumea; spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24: 14) Conform făgăduinței sale Domnul a rânduit mijloacele pentru vestirea faptului că la sfârșitul lumii am ajuns și milicane de oameni ce trăiesc acum pe pământ nu vor muri niciodată, și veste o aceasta e o veste de mângăiere pentru făptura ce suspină. În îndeplinire la voturile noastre, înaintea poporului, devine privilegiul și totodată datoria fiecărui care este uns, să vestească vestea aceasta.

Larăși întrebarea: „Ce este ceea ce ai în mână?” Și răspunsul e: „Vestea în formă tipărită: „Milicane ce trece acum nu vor muri niciodată” — un mijloc pus de Domnul în mâna poporului

său, în scopul de a fi folosit pentru ași îndeplini voturile lor.

Să nu uităm iubiților frați, că Domnul e în frunța lucrului său mare și-l cărmuiește cu mare putere, și că n'are nevoie de noi sau de puterile noastre în privința aceasta; dar ne-a dat prilejul în care să ne dovedim statornicia noastră față de partea noastră la legământ prin îndeplinirea anumitor lucruri pe care le cere dela noi. „Fie vouă după credința voastră,” ne spune el și nu mai mult. Și destul e aceasta, care explică în patru cuvinte atitudinea și a unora și a altora. Dacă credința ni-e puternică, iubirea pentru el ne va fi puternică. Putem fi siguri, că e îndeplinire credincioasă a voturilor noastre va aduce asupra-ne persecuțiuni; dar cel care iubeste pe Domnul nu să teme de persecuțiuni. — 1 Ioan 4: 17, 18.

Înainte de a căuta în număr mai mare să fie mângăiați cu vestea aceasta, înprejurările trebuie să fie de un fel care să le frângă inimile. Una din pildele aceste să adevăreste în Germania. Poporul în țara asta a suferit mult în cei câțiva ani din urmă și a celor mai mulți inima e tristă. Și în timp mai puțin de trei luni de zile peste 700,000 de broșuri „Milicane” au fost vândute poporului German. În toate alte părți ale lumii poporul suferă. Iată deci, prilejul cel mare de a mângăia pe cei mahniiți. Desigur în vestirea aceasta pentru fiecare e loc, pentru a îndeplini sarcina dată de Dumnezeu. Deaceia cu îndrăzneală și încredere să mergem înainte în vestirea vestei acestia, chiar și dacă trebuie să o facem prin prigoniri, suferind și moartea. Noi putem ținea înaintea minții noastre scumpa promisiune a Domnului nostru: „Scumpa este în ochii lui Iehova moartea cuvioșilor săi.” Aceștoro li să asigură că moartea lor va însemna imediata lor schimbare și înfațșare în prezența Domnului Isus și a tuturor sfinților, întimpinându-l în aer și astfel vor fi în totdeauna cu Domnul.

Watch Tower, 15 Maiu, 1921.

VREDNICII—VECHII ȘI MODERNI.

(Complectat din Noembrie.)

Indreptărire pentru sacrificii

Nu e nevoie de a aduce aici vre-un argument în sensul că meritul sacrificiului lui Christos e întrebuintat în cursul veacului evanghelic, numai în scopul îndreptării sau îndreptării clasei celor concepuți de spirit; și că fiecare care primește beneficiul acestui merit, sfârșeste cariera sa în una din trei căi; trecând în moartea a doua; în clasa celor mulți, sau în mica turmă. Noi cităm numai o scriptură: „Pentru că Christos intră nu în locul cel prea sfânt numai o scriptură: „Pentru că Christos intră nu în locul cel prea sfânt făcut de mâini, închîpuitură acelu adevărat, ci chiar în cer ca să se înfațșeze acum pentru noi, înaintea feții lui Dumnezeu.” — Evrei 9: 24.

Nici nu să cere un argument sau o dovadă pentru studenții în Biblie, că meritul lui Christos,

depus în cer, în folosul celor consacrați de spirit, nu poate fi slobozit pentru întrebuintarea altui cuiva, până când biserica sau clasa celor concepuți de spirit nu este sfârșită.

Noi credem că se va concede din partea tuturor, că meritul lui Christos nu poate fi atribuit cuiva în scopul îndreptării decât numai bisericii, înainte de gloriificarea bisericii. Și concedând punctul acesta, se așează în mod definitiv chestiunea referitoare la faptul dacă ar putea să fie o clasă de vrednici moderni în timpul de față în curs de dezvoltare sau nu, din următoarele pricini: 1) Meritul lui Christos depozitat în cer trebuie reținut acolo pentru scopul îndreptării, sau pentru buna păstrare a justificării tuturor celor concepuți de spirit, va fi sfârșit mersul său pe una din cele trei căi amintite mai sus, și după aceea pentru ca să

fic și bozită în scopul pecetlirii noului legământ: și a 2) ca nimeni nu poate fi îndreptat, dela moartea și învierea lui Isus înecace, decât numai prin atribuirea meritului lui Christos.

Tagăduirea prețului de răscumpărare

Nimeni nu poate fi dezvoltat într'un vrednic modern, sau ca un ericare altfel de vrednic, fără îndreptățire; și dacă noi învățăm că Domnul dezvoltă o clasă de vrednici moderni peccând pe pământ să află unii din cei concepuți de spirit, noi tagăduim de fapt sacrificiul prețului de răscumpărare, deoarece noi am voi să conchidem că îndreptarea acestor vrednici moderni a fost fără atribuirea meritului lui Christos, și dacă fără meritul atribuit al lui Christos, atunci meritul acesta nu este necesar și aceasta ne duce la tagăduirea prețului de răscumpărare.

Așezat într'alte fraze, îndreptare dela învierea lui Isus înecace rezultă numai pentru acei ce li s'au atribuit meritul sacrificiului lui Christos. Acesta nu se împuță numărui decât numai la cei ce se consacrază, și se atribue și se primește de Tatăl cerese atunci numai în scopul de a permite așa unui să ajungă o parte din cernul de sacrificiu al lui Christos. Meritul lui Christos nu poate fi eliberat pentru scopul îndreptării cuiva până când fiecare din cei concepuți de spirit nu și-a sfârșit drumul; și a susține sau a învăța că Dumnezeu desfășură acum în clasă care va primi o răsplată pământescă specială înscamnă a zice că el îi îndreaptă pe ei fără meritul atribuit al lui Christos, și dac îndreptare rezultă fără acesta, atunci meritul trebuie să fie netribuincios; deaceea, de fapt, aceasta e o tagăduire a prețului de răscumpărare.

Legămintele

Este un alt punct care are putere controlătoare în chestiunea aceasta și e așezat dincolo de putința oricărei inoeli. Nime din neamul emnese cu poate sta înaintea lui Dumnezeu fără un mijlocitor sau advocat. Christos este numai advocatul bisericii, a celor concepuți de spirit. El nu va fi niciodată advocatul celor ce vreu să aibă viață pe pământ. El va fi Mijlocitorul celor ce vor să aibă viață pe tarământul acesta. El nu poate fi Mijlocitorul nimăru până ce nu s'a făcut Legământul nou, pe care el îl va mijloci între Dumnezeu și om; și când el devine Mijlocitor, el încetează de a fi Advocat. Din pricina nedesăvârșirii urmașilor lui Adam, Dumnezeu nu putea și nu voia să intre în rudenie și să aibă de a face cu vreunul din aceștia decât numai prin oficiul unui advocat sau mijlocitor.

Când cineva este conceput de spiritul sfânt pentru nădeidea cerească, Christos devine advocatul său, și numai în și prin Unicul său Iubit el poate ajunge la Tatăl. Dacă cineva ar fi îndreptat fără ca să aibă advocat sau mijlocitor, el va fi nevoit să treacă în moartea a dea, deoarece nu e în starea să stea înaintea lui Iehova, și fiindcă nimeni n'ar putea să aibă un mijlocitor acuma câtă vreme biserica e dinceace de vâl, armoniză că

nimeni n'a fost chemat sau nu-i în curs de dezvoltare pentru o pozițiune de partăsie într'un corp pământesc care va fi asociat cu vrednicii din vechime și care să se peată numi o clasă modernă de vrednici.

Pe lângă aceasta, fiecare din trupina lui Adam care voeste să ajungă la viață pe un tarământ oarecare de necesitate trebuie să fie un fiu al unuia din legămintele. Fiecare din aceste legămintele a fost închisuit de o femeie. Legământul Legii, zugrăvit de Hagar, făgăduise viață națiunii Israelite, însă a dat greș deoarece nimeni n'a fost în stare să țină termenii (cerințele) Legii. Deaceea n'a adus sământă. Isaac a fost singurul urmas a Sarei. Sara reprezintă acea parte a Legământului Abraamic sub care s'a dezvoltat biserica. Isaac este tipul bisericii. „Vei însă fraților creștini, concepuți de spirit, sunteți fii făgăduinței, ca Isaac” (Galateni 4: 28). Legământul Sarei nu produce sământă decât pe acea a celor concepuți de spirit. Urmează deci, în concluziune, că o clasă modernă de vrednici n'ar putea să se desvolte sub Legământul Sarei.

Ketura și Noul Legământ

Noul Legământ a fost reprezentat prin Ketura. Abraam a luat-o de soție după moartea Sarei, zugrăvind că Noul Legământ nu poate fi făcut până când Legământul Sarei nu va produce sământă sa și nu va înceta. Noul Legământ nu poate fi făcut, până când meritul lui Christos folosit la îndreptarea celor concepuți de spirit nu va fi slebozită. Dacă ar fi o astfel de clasă ca o clasă de vrednici moderni, ei ar trebui să fie numai decât urmașii Noului Legământ. Deci urmează că, fără a avea nevoie de argument, ei n'ar putea să se desvolte până când Noul Legământ nu intră în existență. Și deoarece aceasta nu s'a făcut încă ar fi să se facă violență învățăturilor limpezi ale adevărului asupra legămintelor să zici că acuma este o clasă modernă de vrednici, în dezvoltare.

Aici sunt deci trei doctrine așezate clar și hotărât în mintea fiecăruia care are acuma o cunoștință despre adevărul prezent, adică: prețul de răscumpărare și aplicarea sa, Legămintele, Advocatul și Mijlocitorul; și deoarece gândul unei clase moderne acuma în proces de dezvoltare e afară de armonie cu învățăturile clare asupra subiectelor acestora, se dovedește în mod doveditor că Domnul nu dezvoltă acuma o clasă modernă de vrednici. Dacă o astfel de clasă ar fi dezvoltată, după cum se dă de înțeles prin expunerile fratelui Russell în Volumul 6 și Turnul de Veghere din 1915, aceasta va fi după ce cei concepuți de spirit vor fi sfârșit cursul lor. Deaceea noi zicem că după facerea Noului Legământ și când perioada de distrugere asupra pământului cumpăscută ca încercare lui Iacob va fi în progres, Domnul poate să desvolte o clasă care va fi asociată cu vrednicii din vechime la opera împărăției; însă oricum ar fi aceasta, nu se poate zice că Domnul dezvoltă acuma o astfel de clasă.

Operă a bisericii

Dacă s'ar precinde că secerișul s'a sfârșit în primăvara anului 1918, e apoi întrebarea: care e lucrul de față a bisericii? Noi înțelegem că secerișul a început în 1878 și a continuat patruzeci de ani, sfârșindu-se în primăvara anului 1918. Expunerea publicată în Turnul de Veghere din Mai 1, 1919 (în cel românesc în 15 Iunie 1919, pagina 91) ar fi fost la loc dacă era însoțită de o explicație că sfârșitul secerișului înseamnă numai sfârșitul perioadei de patruzeci de ani. Aceasta nu înseamnă, însă, sfârșitul lucrului pentru biserică. Referindu-ne din nou la sfârșitul secerișului natural, pe care l'a întrebuițat Isus ca să zugrăvească secerișul spiritual după obiceiul jidevesc, ne amintim că secerișul regular era urmat de o muncă de spicuire în care puținle capuri de spice erau adunate.

Accasta ne-ar sugera gândul că după încheierea perioadei secerișului regular iei cele s'ar aduna câteceva în grânar pentru ca să iei locul altora ce cad afară, și că această lucrare urmând după primăvara anului 1918, ar fi încheipuită prin munca de spicuire și euenit o nunită ca atare.

Atâta timp cât este vre-unul din membrii bisericii dincoace de vâl trebuie să fie și o putință a căderii lor; și fiind aceasta adevărat, trebuie să fie dat prilejul pentru câte unul ca să cuprindă locul părăsit. Deaceea n'ar fi corect pentru noi să zicem că Domnul nu va aduce pe nimeni la natura dumnezească după primăvara anului 1918. Nici o Scriptură nu autoriză o astfel de expunere. Zugrăvirea lucrului de spicuire ar părea că ne învață contrarul; și ca dovadă că aceasta este concluziunea corectă, se dă atenție la mulți cari au ajuns la o cunoștință a adevărului din primăvara anului 1918 încoace, s'au consacrat și au dat orice dovezi a unei concepții de spirit, și să bucură a urma Mântuitorului, săvârșind sacrificiul lor zilnic, serviciul în cauza adevărului.

Dacă este vre-o întrebare asupra lucrului bisericii în ce privește timpul cât să află de această parte de vâl, e de trebuință numai de a ne referi la însărcinarea bisericii. O însărcinare înseamnă autoritate de a lucra. Pentru a ilustra: când un om e ales pentru un oficiu într'un stat, iesă o poruncă la adresa lui care e o hârtie scrisă, iscălită de guvernor, făcând să reiasă autoritatea sa de a lucra în oficiu; și autorizațiunea aceasta, launloc cu legile statului, definește în mod specific datoriile și obligațiunile sale. Când cineva este conceput la natura dumnezească, el primește ungera prin capul Christos Isus, care ungera este o desemnare a stării oficiale, adică o poziție ca membru din corpul lui Christos. De partea aceasta a vâlului el divine un ambasador a lui Christos; și ca astfel de ambasador și membru a corpului lui Christos, datoriile și obligațiunile sale sunt definite în (autorizațiunea) porunca orânduită de Iehova prin profetul său.

Însărcinarea clara a bisericii.

Accastă însărcinare sau porunca s'a aplicat mai întâi de toate la Isus și prin el se aplică la toți membrii corpului, și anume: „Spiritul lui Iehova, Domnul, este asupra mea; pentrucă Iehova ma uns, ca să binevestesc celor serman: (să predic vestii bune celor blajini, ascultatori); mă trimis ca să-i vindec pe cei zdrobiți la inimă (n'a fost niciodată un timp care să fie mai potrivit pentru vindecarea celor cu inimă zdrobită ca acuma, prin predicându-le vestea îmbucurătoare, știri bune, despre secerarea împărăției lui Messia), ca să prochem libertatea celor prinși, și deschiderea închisorii celor încătușati (marii mulțimi — turma mare — se află mai ales în caritate babilonică, și este privilegiul și va continua să fie privilegiul membrilor corpului dincoace de vâl ca să vestească mesajul celor din Babilon, ca ei să poată auzi și să iasă afară); ca să prochem anul îndurării lui Iehova, și ziua răzburării Dumnezeului nostru (timpul pentru declarațiunea răzburării lui Dumnezeu e de sigur aproape și biserică trebuie să-l declare, în consecință aceasta este o parte din opera ei); să mângâi pe teți; cari plâng (milicane plâng din pricina pierderii celor iubiți în război, din pricina foametei, pestilenței, distrugerii, belilor și necazurilor; și aceasta extremitate a rasei omenesti este prilejul Domnului de a lega prin membrii corpului său inimile lor zdrobite și să-i mângâie); ca să pun înaintea celor ce plâng în Sion (desigur că această parte a poruncii se potrivește cu biserică și arată privilegiul membrilor corpului pentru continuarea de a se mângâia unul pe altul și clădirea reciprocă în credința sfântă), căci li se va da pedoabă în locul cenușei, oleiul bucuriei în locul plângerei, și vestmantul laudei în locul suflatului intristat.” — Isaia 61: 1-3.

Astfel Domnul hotărăște lucrul ce trebuie să-l facă acuma biserică. Fiecare membru din corp are marele privilegiu să clădească pe eclalalt în credință sfântă prin cuvânt și tipăritari, prin studii Bereane și prin alte diferite adunări pentru studiu și asociație. Sunt unii priveghetari în Sion cari trec prin încercări deosebite; și este privilegiul celorlalți nu numai să safare cu ei, ci să atragă atențiunea lor asupra făgăduințelor frumoase ale Domnului și să verse asupra lor oleiul bucuriei, ca credința lor să se întărească și ca nădejdea lor să devie mai luminoasă.

Vestii îmbucurătoare de restituțiune

Făcând acest lucru este privilegiul și datoria bisericii să declare omenirii vestile îmbucurătoare ale restituțiunii și binecuvântările ce se vor aduce prin împărăția lui Messia.

Scripturile par a indica că ar fi un mare lucru pentru membrii de dincoace de vâl ce trebuie să-l facă înainte de gloriificarea celui din urmă, și însărcinarea e destul de largă ca să dea câmpuri mari de serviciu în secolul acesta fiecărui consacrat; însă să ne dăm seama ca să nu sustinem nădejdi greșite pentru cineva zicând că ei ar putea să

aibă o scarte la fel cu cea a vrednicilor din vechime pentru că ci sunt nobili, mărinimoși, iubese adevărul și suportă unele umilinte din pricina adevărului. Să nu le dăm să înțeleagă că fără o deplină consacrare Domnului și fără primirea meritului lui Christos ei pot să nădăjduiască la o răsplată mai bună decum va avea lumea în general. Să vestim mai departe planul lui Dumnezeu, curajos, liniștit bajlin, și să lasăm răsplata în seama lui, că ea va fi de bună seamă dată la timpul cuvenit conform progresiunii în ordine a minunatului său program.

Deaceea având în vedere toate faptele și Scripturile aduse cu privire la subiect, văzut lumina unor doctrine hotărâte și determinate pe

cari le-am învățat dela Isus, dela Apostoli și dela servul ales a Domnului al bisericii Laodiceene, noi trebuie să ajungem la concluziunea că Dumnezeu nu desfășură în vremea aceasta o clasă de vrednici moderni; și că a învăța așa ceva ar însemna negarea sacrificiului prețului de răscumpărare, a contradicțiune a învățăturilor curate ale Bibliei relativ la Advocat și Mijlocitor, și o contradicțiune clară a doctrinei legământelor. Și din pricinile aceste, teoria dezvoltării unei clase de vrednici moderni în timpul de față e neindreptățită. Domnul poate să desvolte o astfel de clasă imediat în urma inaugurării Noului Legământ; însă că el nu face așa ceva acum e foarte limpede.

Watch Tower, 15 Ianuarie, 1920.

DELA IERUSALEM LA IAFFA.

(Completat din Septembrie).

Călătoria dela Ierusalim la Iaffa am făcut-o cu automobilul. Îndată după ce am părăsit Ierusalimul am ajuns în munții Iudeei, cari sunt priporii și în unele locuri prăpăstioși. În timpul din urmă abia s'a făcut acest drum care duce spre vest, tăind-l prin munți. El face multe curbe, de unde privind în vale se văd panorame frumoase. Deși Scripturile spun că acești munți erau odinioară foarte roditori, pădurile cari li acoperiau au fost de mult timp tăiate. Totuși, ici și colo, pe coastele dealurilor și prin văi se mai găsește olivi, copaci de granate și mici pedgorii, cari prezintă tablouri admirabile.

Regiunea aceasta e plină de ascunzături unde o armată mică se poate ascunde ușor, dar unde o armată mai mare n'are loc pentru operațiuni. Din cauza aceasta o armată mică poate adesceri respingea una mai mare. Apărătorii orașului sfânt puteau foarte bine respinge atacurile dușmanilor dinspre vest; dar împrejurările cereau ca să fie întâi ușori de picioare, în stare să sară peste stânci și cetățuile naturale, cari sigur erau întrebuintate ca mijloace de apărare.

David a putat multe răsboaie pe aceste dealuri. În Psalmul 18 să pare că el aminteste de unele din aceste zicând: „Cu tine alerg asupra mulțimei, cu Dumnezeu meu s'ar peste zid... Dumnezeu; cel ce mă încinge cu putere, desăvârșită face calea mea; el picicarele mele ca ale cerbilor le făcu, și pe înălțimele mele m'a pus; el a deprins mânele mele la luptă, ca brațele mele să întindă arcul de aramă. Tu îmi dăduși scutul mântuirii tale, dreapta ta m'a sprijinit și mila ta m'a ridicat.” — Psalm 18: 30-36.

Prin cuvintele acestea ni se zugrăvește rețzboi-rea făpturii noi. Dacă suntem iuți la auzi, repezi la făptuit, atunci Dumnezeu care ne păzește cu tăria sa v'a face calea noastră deseavârșită și va pune picioarele noastră pe o temelie tare și nu va permite ca să lunecăm.

Intăriturile naturale ale Iudeei

Aceste ridicături ale Iudeei au fost întărituri naturale pentru apărători și David s'a folosit de acestea ca să înfățișeze pe aceia cari se încred în Domnul, zicând: „Iubesc-te, Iehova, taria mea! Iehova este stâncea mea, cctatea mea și mântuitorul meu, Dumnezeu meu, stâncea mea, la care veiu căuta adăpost, scutul meu, și cornul mântuirii mele, tunul meu înalt.” (Palm 18: 2, 3) Iudea n'ar fi fost cu puțință de cucerit, dacă peșorul ei s'ar fi încredințat pe deplin Domnului. Biserica nu se poate cuceri numai fiindcă este în stăpânirea lui Iehova Celui de neinvins și ea este condusă de Căpitanul ei, Marele Rege al regilor și Domn al domnilor.

Dealungul acestor văi înguste pase turme de oi și capre; dar să poate observa că păstorul merge totdeauna înaintea lor. Când ajung la apă, turmele se amestecă și unuia s'ar părea un lucru greu de despărțit. Dar se poate vedea cât de ușor se despart ele când păștorii se așază la deosebite locuri pe deal și le chiamă: atunci ele îl ascultă și se adună fiecare la locul său. De sigur obiceiul acesta datează de secole întregi, și foarte probabil el a fost folosit ca icoană a păștorului bun când zice: „Și după ce a mânat afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, și oile îi urmează, pentru că cunosc glasul lui. Dar unui strein nu-i vor urma, ci vor fugi de dânsul, pentru că nu cunosc glasul streinilor. Eu sunt păștorul cel bun, și cunosc pe ale mele, și ale mele mă cunosc.” — Ioan 10: 4, 5, 14.

Acuma nu se văd multe turme pentru că este pășune puțină. Trebuie să fi fost un timp când dealurile și văile erau pline de turme; iar Domnul a promis că acest timp se va reîntoarce iarăși. Deaceea e interesant de amintit că noi am ajuns în perioada planului lui Dumnezeu care înscamnă începutul reîntoarcerii bunătații Domnului față de Israil, și nu preste mult timp se va îndeplini promisiunea sa față de această țară acuma pustie. „Mergi și procliamă cuvintele acestea spre meazănoapte și zi: Intoarce-te, Israele neascultător,

zice Iehova, și nu voi face ca să cadă mânia mea preste voi; căci sunt milos, zice Iehova; și nu voi mai ține mânia pentru tot-de-una. Numai cunoaște-ți păcatul tău, că ai păcătuit împotriva lui Iehova, Dumnezeul tău, și ai alergat încoace și încolo la străini, supt tot arborele verde; și n'ai ascultat de vocea mea, zice Iehova. Intorceți-vă fii neascultători, zice Iehova; căci eu am dreptul soțului asupra voastră; și vă voi lua câte unul din cetate și câte doi din neam, și vă voi duce la Sion." — Ieremia 3: 12-14.

Grăbind drumul pe coasta vestică a regiunii acestei muntoase am ajuns la poalele munților, la locul unde a trăit și și-a sevârșit faptele sale Samson. Aici, aproape de Iudea, a prins el 300 de vulpi, a legat de cozile lor materii arzătoare și le-a alungat în țarinile de grâu ale Filistenilor ca să le ardă în felul acesta. Multă din istoria Palestinei s'a petrecut aici, pe aceste dealuri ale Iudeei, deaceia ele au o însemnătate mare pentru studenții în Biblie și prezintă multe icoane frumoase în spre binele Creștinilor.

Valea lui Saron

Eșind din regiunea deluroasă, în fața noastră se întindea un șes frumos, numită și vale. Regiunea aceasta este cu deosebire netedă, presărată în unele locuri cu mici colini. Ea formează partea sud-vestică a șesului său văii lui Saron, care se întinde dela un punct cam șapte mile la sud de Iafa, dealungul coastei Mării Mediterane până înspre Muntele Carmel. Ea este o regiune deschisă, lungă de cam cincizeci mile și vre o 10 până la 12 mile de largă. Pământul este bogat și seamănă să fie foarte roditor. Aici crește fructe și servește de pășune vitelor. Produce orange minunate, limone, granate și struguri.

În timpul războiului autoritățile militare au construit o linie ferată care duce din Egiptul de sud dealungul Mediteranei până la nord de Haifa; calea aceasta este lângă orașul Ludd întretăiată de o altă linie care leagă Iaffa cu Ierusalimul, construită pe vechea linie îngustă. Ludd este așezat într-un loc foarte însemnat, din punct de vedere istoric, și e în apropierea vechiului oraș Lod, amintit în 1 Cronica 8: 12 și Nemia 11: 35; regiunea fiind cunoscută sub numele de „Valea breslășilor.” Aproape de aici sunt mari păduri de măsline.

În vremea Apostolilor locul acesta se numea Lydda, și aici locuiau câțiva creștini. Sf. Petru a găsit aici un om cu numele Enea, care era bolnav de paralizie de opt ani. El l-a vindecat. „Și teji locuitorii din Lida și Saron, văzând minunea aceasta s'au întors la Domnul.” Vestea tămăduirii acestui om a ajuns în curând la Iaffa (Iope), la câteva mile depărtare, unde locuia Dorcaș o femeie foarte bună. Dorcaș murise. Câțiva Creștini l-au chemat pe Petru și acesta venind acolo a găsit pe mulți plângând moartea femeii Dorcaș. Și Petru a înviat pe Dorcaș din morți. — Fapte 9: 33-43.

În această regiune roditoare se află câteva

colonii evrești, între ele și Richon-le Zion, care se zice că are pivița cea mai mare de vin din lume, vinul pregătindu-se din viile din împrejurime.

Orașul Iaffa (Iope)

După multe pătânii avute cu Ford carul nostru și după multă întârziere, am ajuns noaptea la Iaffa, un oraș cu port de mare așezat la marginea șesului lui Saron. Acesta este unul din orașele vechi ale Palestinei. Are o poziție frumoasă; totuși stradele nu prea sunt atrăgătoare. Pe vremuri era un port foarte însemnat, dar acuma n'are nici zăgaz de debarcat. Se zice că pe vremea lui Solomon s'a construit aici un port și că aici aducea Iiram, regele Tirului, cedrii Libanului cari s'au întrebuintat la construirea templului din Ierusalim. Aici s'a imbarcat Iona pe corabie când a fost trimis de Domnul la Ninive și dupăcum ne „explică” conducătorul nostru Arab „aproape de aici Iona a fost înghițit de chit.” Tot aici, pe acoperișul casei lui Simon tâbăcarul, a avut Petru o vedenie, zicându-i să propovăduiască lui Cornelius, însemnând astfel începutul vestirii Evangheliei păzătorilor.

În jurul Iaffei se găsește o mulțime de scme care dovedesc îndeplinirea profețiilor cu privire la reînvierea Evreilor în Palestina pentru reînvierea ei. Ca un exemplu pentru această amintim colonia Tell Aviv, nu departe de Iaffa. Casele sunt moderne; străzile largi, camenii întreprinzători și și grijese să le meargă bine acelor din colonia lor. Au școli și gimnazii iar în timpul când am vizitat-o noi, se zidea tocmai o baie publică. Lucrătorii erau de ambele sexe, bărbați și femei, cărau pietre și tencuială. În această colonie începuse a se zidi mai multe case și anume din material de prima clasă: piatră, ciment, cu acoperiș de țigle. Multe din ele sunt construite pe un singur plan, cu patru camere și o baie separată pentru fiecare apartament, cu balconuri, lumincase și cu ventilatori și în orice privință atrăgătoare și plăcute ochiului.

Negoțul înfloritor de produse agricole

Am avut ocazia să vedem în timpul ce ne aflam la Iaffa o piață agricolă. Fărmarii evrei au scos cu plăcere la expoziție produsele lor, diferite feluri de orange fine, limone, trestie de zahăr, miere, struguri de vie și alte produse, brânză, pui și alte pășări de farmă — toate fiind o dovadă de îngrijirea cu care evreii încep reînvierea Palestinei.

În apropierea Iaffei sunt câteva colonii agricole între cari e și Petah Tikve. Colonia aceasta este organizată bine și orânduită sistematic, unde se află unele din cele mai înfloritoare grădini de orange, cari produc fructe admirabile. Ofițerii însărcinați cu supravegherea ei ne-au arătat și explicat cu plăcere ocupațiile coloniei și și-au exprimit dorința ca să ducem salutul lor compatrioților americani, asigurându-i că ei reînvierea Palestinei. Colonia aceasta este așezată pe șesul frumos al lui Saron. Clima este cea mai plăcută din toată lumea. Aici e într'adevăr bine de locuit. Profetul lui Dumnezeu, Isaia, a folosit aceasta regiune pen-

tru a ilustra timpul restaurării, care începe acum. Privind înspre timpul când asupra lumii se va realiza binecuvântarea lui Dumnezeu, profetul a scris astfel: „Pustiul și uscatul se vor bucura, desertul se va veseli, și va înflori ca roza; va înflori și se va veseli; da, se va veseli, și va cânta de bucurie; da-se-va la mărirea Libanului, măreția Carmelului și a Saronului; aceste vedea-vor mărirea lui Iehova, mărirea Dumnezeului nostru.” — Isaia 35: 1, 2.

Carmel și Haifa

Muntele Carmel este recunoscut de un proeminent riu frumos și atrăgător care se întinde de la Samaria înspre mare. Măreția lui este amintită în Scripturi, iar studenții Bibliei prin timp de mai multe secole l-au privit cu un interes deosebit. Pe partea nordică a muntelui sunt câteva păduri de orozanțe într-adevăr fermecătoare, cari produc fructe admirabile, iar la poalele lui, aproape de mare, sunt păduri de curmal. În apropiere este orașul Haifa care pare să devie cel mai însemnat port de mare al Palestinei, din cauza că apa e rădăcină până lângă mal. De prezent se află aici o mulțime de Evrei care-l reclădesc. Aice se sfârșește linia ferată care vine dinspre sud. De la Haifa la Tiberias, pe drumul Nazaretului, se construiește o admirabilă gora militară care e aproape gata. Două sute cincizeci de barbați și femei lucrează la construirea ei. Ei lucrează cu mult entuziasm și par că-și dau seama de faptul că ei își reconstruiesc țara.

Cele mai înfloritoare colonii din Palestina sunt acele ce sunt aproape de lacul Galileei și lordanul superior, care regiune este foarte roditoare. Aproape de ea sunt mai mulți Evrei ca în ori care altă parte a Palestinei. Regiunea aceasta este deosebit de însemnată pentru Creștini, pentru că aici este locul unde Domnul Isus și-a petrecut partea cea mai mare a vieții Sale pământești. Mijloacele ce se întrebuințează pentru irigațiune sunt izvoarele. Aproape în orice loc se poate avea apă sapând în pământ până la o adâncime de la 20 până la 80 picioare. Mori de vânt și putine mașini de gazolină se întrebuințează pentru a pompa apa și a o distribui pe țărini.

În partea aceasta a țării se văd mari turme de oi și capre și cirezi de vite. Au început a se zidi multe case și a se planta un mare număr de arbori; precum măslini, eucalyptus, orange și limoni. Aici crește foarte bine grâul; și dacă s'ar cultiva în măsură mai mare, ar produce și mai mult. Se simte nevoie de mașini agricole moderne; dar fără îndoielă ele vor fi puse în uz preste scurt timp. S'a scris atât despre Galilea și împrejurimile ei încât ar fi de prisos să le mai descriem și aici. Ajunge să amintim că în aceasta parte reconstruirea înaintază cu pași rezeși și această o îndeplinesc Evreii veniți din Rusia și din felurite regiuni ale Europei și Americii; și după cum au spus profeții, ei s'au reînters să-și zidească țara lor, unde vor locui în pace și fericire și nime nu-i va stingheri. Vizitatorul care privește toate acestea se convinge pe

deplin că noi trăim în timpul îndeplinirii profețiilor cu privire la reîntoarcerea Evreilor în Palestina, întărind prin aceasta cuvintele marelui Învățător că suntem la sfârșitul lumii, că timpul restatornicirii e aici, și că prin urmare, milioane cari trăiesc acum nu vor muri niciodată.

Înapoi spre Egipt

Unul din scopurile principale ale călătoriei noastre în Palestina și Egipt, a fost, desigur, de a da o mărturie despre adevăr. S'au luat măsuri pentru ținerea unei adunări la American Cosmograph, în Cairo, care este o sală admirabilă. Adunarea a fost anunțată la timp prin presa locală și în dimineața zilei de 24 Octombrie, un auditoriu mare a ascultat cu o atenție deosebită vorbirea „milioane ce trăiesc acum nu vor muri niciodată.” Mai mult de trei sute patruzeci de persoane și-au lăsat adresa lor, dorind totodată să aibă și literatura ce stă în legătură cu subiectul adunării. Mulți au ramas în urmă ca să poze întrebări. Unii din ei erau creștini, alții mohamedani. În timpul discursului s'a amintit de reîntoarcerea lui Abraam, Isaac, Iacob, Moisi și profeții și de scopul lui Dumnezeu de a se folosi îndeoseb de ei, cum e amintit de Sf. Pavel. După adunare un tânăr serios mohamedan, s'a apropiat de vorbitor și cu expresie tristă în față a întrebat: „D-ta ai vorbit de Abraam, și profeți, dar n'ai amintit nimic de Mohamed. El a fost un profet. Despre dânsul nu se vorbește nimic când e vorba de planul dumnezeesc?” Fără al jigni sentimental pe tânărul mohamedan ci mai degrabă de a-i stârni interesul pentru studiul Bibliei, i s'a răspuns următoarele: „Sf. Pavel, după ce amintește pe câțiva onorați de Dumnezeu, a adăus „și toți profeții.” D-ta poți fi sigur că dacă Mohamed a fost un profet al său, Dumnezeu îi va da locul ce i se cuvine.” Aceasta era adevărat, de sigur, și tânărul Mohamedan părea satisfăcut și a plecat mulțumit că Dumnezeu va avea ceva și pentru Mohamed.

În Egipt se află mulți oameni serioși și aci se pot întâlni oameni din diferite părți ale lumii. Aci trăiesc mulți Siriani dintre care unii sunt creștini foarte buni. Am avut vizita unui distins doctor, originar din Damasc și care se află în serviciul militar al guvernului britanic și care petrece o mare parte în Cairo și în regiunea Nilului superior. El a ascultat vorbirea cu un interes deosebit și acum posedă toate cele șapte volume de studii în Scripturi și broșurele mai mici. El a stăruit mult pe lângă vorbitor ca să-l însotească în regiunea Nilului superior pentru a duce în persoană poporului de acolo vestea despre venirea împărăției Domnului; ceea ce însă n'a fost cu putință deocamdată.

Totuși, privind bine, situația ne-am convins că e cu voința Domnului de a să da o mărturie întinsă despre adevăr de la Damasc până la Nilul superior și noi așteptăm conducerea Domnului și dacă El ne va îngădui mijloacele de a mărturisi adevărul în această regiune întunecoasă, ne vom bucura foarte mult de a li avut o parte la aceasta. Cu adevărat noi putem aprecia cuvintele Domnu-

lui: „tarina este lumea.” Parochia sau locul de activitate al creștinilor este acum întreaga creștinătate. Iar vestirea împărăției lui Messia trebuie să meargă la toate popoarele ca o mărturie despre sfârșitul lumii. Considerând aceasta, simțim un dor ferbinte de a duce vestea aceasta spre mărturie conform dorinței Domnului.

Franța și Elveția

Am plecat îndărăt din Portul Said cu vaporul britanic, Orșova. Călătoria de cinci zile pe Marea Mediterană a fost foarte plăcută, și am ajuns Sâmbătă la Octombrie la Toulon în sudul Franței. De acolo am plecat cu trenul la Paris și după o pauză scurtă în acest oraș, am plecat în Elveția, unde s'a ținut la Berna o conferință a Studenților de Biblie, în 6 și 7 Novembrie, la care au luat parte vre-o șapte sute de frați. Aceasta a fost una din cele mai înflăcărâte și mai miseătoare adunări la care am avut să iau parte cândva.

Au venit frați din toate părțile Elveției, precum din Germania și Alsacia-Lorraine. Ne-am bucurat că am luat parte, aducându-ne aminte de adunarea poporului Domnului care se va aduna în scurt la adunarea generală. Au trecut șapte ani de când nu văzusem pe mulți din acești frați și ne-am bucurat foarte mult că am avut ocazia să renoim cunoștința și să petrecem câteva momente împreună. S'a ținut o adunare publică la Casino în care încep 2,300 persoane și care a fost ocupată până la cel din urmă loc. Aici am început a vinde broșurile „Milioane.” S'au vândut la această adunare, 1,100 de cărți. La Basel, în Elveția, s'a ținut o altă adunare publică, la care au luat parte 2,000 persoane și s'au vândut 1,000 de broșuri. La Zurich s'au putut aduna în sală numai 2,000 persoane și s'au vândut 1,650 cărți. Deoarece nu aveam pașaport pentru Germania, n'am putut-o vizita; dar au fost invitați bătrânii diferitelor clase din Germania la o adunare care a avut loc în 4 și 5 Novembrie la Basel, în Elveția. Au luat parte la această adunare cam treizeci de bătrâni ale diferitelor clase din toată Germania. Noi credem că adunarea a adus mult bine. A fost organizată activitatea în Germania și fiecare s'a reîntors acasă înflăcărat și cu o hotărâre mai firmă de a continua munca în numele Domnului. În Germania se arată acum față de adevăr un interes mai mare decât oricând înainte. Adunările cari înainte vreme erau cercetate de o sută și mai puțin de persoane, acum este cercetată de o mie și mai mult. Afară de aceasta se țin adunări publice, și salele nu cuprind întreg publicul ce dorește să ia parte. S'au publicat în Germania până acum două sute mii de broșuri „Milioane.”*)

Lucrul din Europa Centrală

După o examinare a situației, s'a luat hotărârea de a să reorganiza lucrul în Europa centrală sub conducerea generală a unei director (manager). Țările care formează Europa centrală sunt Elveția, Franța, Bergia, Olanda, Germania, Austria și Italia. Oficiul central își are acum sediul la Zurich, în

Elveția, dar în scurtă vreme se va muta la Berna. Fratele C. C. Binkele a fost însărcinat cu administrarea generală a Oficiului European central pentru țările amintite mai sus. În unele țări s'au instituit oficii locale cu administratori proprii. Activitatea este bine organizată și înaintează, și sperăm să vedem că face progrese și mai mari.

S'a stabilit la Berna, în Elveția, o tipografie splendidă, cu o companie de tipografi cari au o programă elaborată în întregime de către frați consacrați.

Astfel se va putea publica un număr mai mare și mai estin de cărți decât până acum, și sperăm să putem trimite de aici cărțile necesare în Cehoslovacia, Grecia, insula Creta și poarte în alte locuri din Răsărit. Activitatea se va lăți dupăcum va binevoi Domnul să permită mijloacele necesare. Noi credem-că e lucrul Lui și nu omenesc; și cu bucurie vom veghea asupra îndrumărilor sale pentru a răspândi mai departe adevărul.

Iubiții frați din Elveția și Germania sunt conduși de un spirit ferbinte și își dau mare silință. E vrednic de amintit întâmplarea unei surori. Sora aceasta a întebușat o metoda saecială, aceea de a merge în orașe mai mici și de a cere o sală, care de regulă i se dădea gratis. Apoi, dupăcum se obișnuiește în crasele Germaniei, să tocmea cu strigătorul orașului care mergea pe străzi și suna un clopoțel, chemând lumea să vie la sala cutare ca să audă pe o domnișoară vorbind ceva despre răsbe și nenorocirile ivite pe pământ. Multime mare năvăleau la sală, și în timpul ce aceștia se adunau, sora așeza harta Vârștelor și arătând pe hartă începea a vorbi despre cărți. Rezultatul a fost acela, că s'au vândut o multime de cărți. Faptul acesta a infuriat atât de mult pe preoți, încât s'a format din mijlocul lor un comitet care să urmeze pe sora din oraș în oraș, spre a o împedica în activitatea ei. Într'un loc s'au adunat la una din aceste adunări, 18 preoți, dar poporul nu era cu ei și încercarea lor de a intrerupe pe vorbitor a stârnit în inimile ascultătorilor un dor mai aprins de a avea cărțile.

Interesele Germane și Franceze

Amintim cu plăcere ca scumpii frați germani sunt aprovizionați cu necesitățile materiale. Grijele și nevoile ce au dat preste dânsii în urma răsbeului i-au făcut pe mulți să asculte cu atenție adevărul, iar frații mărturisese cu plăcere vestea despre împărăția lui Dumnezeu. Faptului acestuia însă se opun preoții și aliații lor. Cu toate acestea propovăduirea adevărului face progrese.

S'a mai ținut o adunare publică la Strassburg, în Alsacia, la care au luat parte 3,000 persoane, cari au ascultat cu o deosebită atenție vorbirea. „Milioane ce trăesc acum nu vor muri niciodată.” Iar la fine a ei s'au vândut 1,300 de broșuri.

Dupăcum s'a anunțat mai înainte, în coloanele acestei reviste, prima adunare la care a vorbit un frate american, s'a ținut în Paris în seară de Duminică 19 Septembrie. În urma acestei adunări au cercetat regulat adunarea 40 persoane.

O altă adunare publică la Paris s'a ținut în

*) În timpul când aceasta merge la tipar, în românește, în Germania s'au tipărit 800,000, de broșuri.

scara de Vineri, 12 Novembrie. La aceasta au luat parte tocmai 2,500 persoane. Toți au ascultat cu atenție și sperăm le-a prins bine. La sfârșitul acestei adunări s'au vândut mai mult de 500 broșuri.

Și cu aceasta s'a terminat călătoria noastră în Europa, iar la 13 Novembrie ne-am imbarcat pe vaporul Aquitania la Cherbourg. Franța, pentru a lua drumul spre casă. La sosirea noastră în New-

York am fost salutați de un mare număr al adunării din New-York, iar noi cu toți am mulțumit lui Dumnezeu și Domnului nostru Isus Christos că ne-au ajutat în tot timpul călătoriei și ne-a făcut să ne întoarcem sănătoși ca astfel să putem continua opera noastră cu puteri încete și dragoste mai mare în această țară.

The Watch Tower, 15 Februarie, 1921.

LIBERTATEA DE RELIGIE ÎN ROMÂNIA

„Libertatea tuturor cultelor este garantată, întrucât însă celebrațiunea lor nu aduce o atingere ordinii publice sau bunelor moravuri.” — Constituțiunea Art. 21.

„Nici o pedeapsă nu poate fi înființată, nici aplicată decât în puterea unei legi.” — Constituțiunea Art. 16.

Un număr de cetățeni români din Jara de jos, credincioși în Dumnezeu și Sf. Scriptură, au adresat Secretarului General de Interne din Cluj următoarea plângere, care vorbește dela sine:

Domnule Secretar General!

Supușii servi ai domniei prezintă pământeste, îndemnați de ilegalitățile ce ne impresură zilnic, suntem nevoiți a Vă aviza despre următoarele:

Noi din voința lui Dumnezeu, chemați la credință în baza Sf. Scripturi aploabată de M. S. Carol I, Regele României, ne executăm misiunea noastră cu deosebită iubire și credință.

Însă cu durere nemărginită și desbraești de orice emoțiuni vremelnice, suntem persecutați în mod barbar, căci nouă nu ni-să permite a executa recerînțele și obligațiunile Sf. Scripturi. Această Sf. Carte în care să manifestează credința adevărată, din partea subalternilor D-Voastre să calcă în picioare și pe aceia credincioși cari voesc a împlini aceasta misiune stântă îi batjocuresc și trupește îi chinuesc — asemenea cu suferințele stinților.

Pentru acestea împrejurări aflăm necesitatea a înainta următoarea plângere:

Noi și frații noștri, cari prin harul lui Dumnezeu suntem chemați la credință și desbrăcați de cele lumesti, în 9 Octombrie a. c. când tocmai ne făcăm etxplicările și rugăciunile cele mai evlavioase, au venit asupra noastră jandarmii și conturbându-ne pe noi în sânul nostru religios ne-au escortat și conform Sf. Scripturi (Matei 26: 57-58) ne-au condus înaintea Sefului de Post. Gross Dumitru, care, după ce ne-a luat în primire pe câte unul ne-a chemat în biroul său, unde, după întrebarea: „ești pccăit?” și după spusul că da, suntem în credință, s'a revoltat asupra noastră în mod și ca o feară sălbatică, și la început cu palma și după aceea cu băta ne-a bătut, pe mine și zece credincioși, așa de tare încât corpul meu și al fraților mei a fost cu desăvârșire zdrobit și vântat ca pruna, și lui Ioan Blaga, din comuna Micuș cu băta ia zdrobit mâna dreaptă și lui Simion Popa din Jara de jos i-a zdrobit umărul stâng așa de tare încât sunt schilavi, iar pe Simeon Bălcu la bătut până la extrem și din aceasta cauză azi sunt neapți să lucre, iar celorlalti le-a daumat leziuni grave.

Înre astfel de împrejurări triste ajugând cei

credincioși, ne punem întrebarea: dela cine este ordinul acesta? oare nu este icrtat a ne ruga lui Dumnezeu Savaot, care ne-a creat pe toți și tot? care este creatorul nostru și cine cârmu lumea?

Credem cu toată tăria și credința, că Dumnezeu. Așa dară, iacă noi cari suntem fără incoială creatura și fii lui Dumnezeu, pentru Cuvântul și iubirea cătră Tatăl nostru, suntem persecutați?

Au doară sluga e mai mare ca Stăpânul și de facem voea Stăpânului sluga are (oare) putere asupra noastră cu pedeapsă?

Este deja știut că noi nu vorbim aici de sluga și stăpânul pământesc — aici nu este amintire de contravenții sau fraude lumesti, ci este ordinesc care spune clar la cei de pe pământ: nu sunteți chemați a — împiedeca creștinismul să nu se roage, să nu creadă, și să nu se închine Tatălui creșe cum află de bine și cum știe

Amintim totodată, că noi prin credința noastră cătră Atotputernicul Dumnezeu, nu manifestăm față de legile țarei noastre nici un fel de abuz noi la toate cele bune și folositoare pentru Patrie, Rege și Tron suntem fii credincioși; însă ca astfel de persoane, cari numai binele și fericierea neamului Român, cu bună și nepătată credință voim a o păstra și împlini, voim ca și pentru acest scop înalt al credinței noastre din partea autorităților superioare guvernate se ni se asigure o libertate nelimitată și scutită atât de asemenea brutalități jandarmărești cât și de altfel de persecuțiuni, cari ar fi instare să ne despoie de libertatea individuală și împiedeca în sântemintele noastre religioase. După toate acestea, cu adânc respect rugăm pe Onor. Domn. Secretar General să binevoiască

Plângerea noastră

a o lua în considerare și după constatarea faptică a pune sub cercetare criminală pe cei vinovați și nouă ca credincioși pașnici a ne acorda prin forurile D-Voastre subalterne un permis ca rugăciunile noastre evlavioase fără represiiuni brutale a le putea înălța cătră Tatăl creșe.

Jara de jos, la 1 Noembrie 1921

(ss) Simion Popa, (ss) Lung Simon, (ss) Lung Toader
(ss) Balc Simion, (ss) Todor Vasile, (ss) Bălău Ioan
(ss) Petre Crișan, (ss) Lung Ilie, (ss) Blaga Ioan
(ss) Salomie Antonie, (ss) Anca Evlavie.